

Rozhovor v duchovním světě

Rudolf Steiner

Ale tento bod se stává pozorovatelem něčeho jiného. Jsou zde dvě věci, k nimž jako třetí patří lidská duše, která se stala bodem a vlastně nic v sobě nemá.. Jednou je to, na co si duše vzpomíná, co je zevním světem, k němuž se pohledem vrací a o němž může říci: To je tvé minulé bytí. My sami, aniž bychom vlastně o sobě věděli, stojíme vedle tohoto svého bytí, jež je minulým bytím vneseným přes práh do duchovního světa, a této minulosti jsme propůjčili živou myšlenkovou bytostnost. Jsme-li naladěni k duševnímu míru, potom to, co jsme pozvedli do duchovního světa jako své minulé bytí, začíná vést duchovní rozhovor s okolním světem živých myšlenkových bytostí. A vidíme jako objektivně vedle toho stojící pozorovatel, který je ale zároveň bodem, jak ti druzí dva začínají spolu rozmlouvat. Naše vlastní myšlenková minulost a živá myšlenková bytost vedou spolu rozhovor. Co jsme sami přinesli sem nahoru a učinili myšlenkou, zapřádá v oblasti duchů duchovní rozhovor ve Světovém slově s duchovní živou myšlenkovou bytostí. Mluví o tom Bellicosova duše v 6. obrazu *Probuzení duší*:

*Vzchopte se k duchovnímu naslouchání –
mluví duše zářící ve světle něžnosti.
A zde v lesku Saturnu láká z duší
tento svit půvabné blaženosti ducha.*

Zde nasloucháme tomu, jak mluví naše vlastní minulost s duchovní živou podstatou v duchovní oblasti. Zprvu jsme sami jako „nic“, ale když jako takové „nic“ nasloucháme rozhovoru vlastní minulosti s duchovními bytostmi duchovní oblasti, znovu se zrojujeme. A jak nasloucháme, naplňujeme se novým obsahem. Když jsme bodem a jako bod se cítíme, učíme se znát sami sebe, zatímco nasloucháme rozhovoru mezi vlastní minulostí a duchovní žijící bytostností v duchovní oblasti. A čím víc z tohoto duchovního rozhovoru svého vlastního minulého bytí s budoucností do sebe přijímáme, tím víc sami vznikáme, sami se stáváme duchovní bytostí.

To je ten děj, kdy v duchovním světě stojíme uvnitř trojnosti. Jedním článkem této trojnosti je naše vlastní minulé bytí, které jsme přinesli do duchovního světa, co jsme si tedy vydobyli způsobem, který se jeví už ve světě smyslovém jako duchovnost a pak přes práh je to pocíťováno jako minulé bytí; tím druhým je celé duchovní okolí a třetím článkem jsme my sami. Tak se nachází v duchovním světě trojnost. Uvnitř této trojnosti se jako protiklad mezi minulým bytím a duchovní živou bytostností v duchovní oblasti vyvíjí to třetí, to střední, co je pouze jako bod a co se nasloucháním duchovnímu rozhovoru mezi minulým bytím a duchovním světem stává stále plnějším a plnějším, stává se vyvinutou bytostí v duchovním světě. Tak sami „vznikáme“ v jasnozřivém vědomí uvnitř duchovního světa.

To jsem se chtěl pokusit vám znázornit slovy, která samozřejmě vždy musí zůstat jednostranná, neboť se musí vypůjčovat z řeči náležející fyzické úrovni. Ale je tu snaha charakterizovat, jak jen to jde, ony vznešené a hluboké vztahy slovy z řeči fyzické úrovně. Neboť jedině tyto vztahy jsou způsobilé seznámit člověka s jeho pravou bytostí, kterou on sám - jak bylo řečeno - odposlouchává v duchovním světě z těch dvou druhých bytostí. Takovými přednáškami, jaké se konají zde v tomto přednáškovém cyklu, se snažíme o to, aby nás vedly k této pravé bytosti člověka. Tak o tom mluví Filia ve 2. obraze *Strážce prahu*:

*Žíznivá duše chce pít světlo
prýštlící ze světů, zahalených lidem
starostlivou vůlí.
Lačně naslouchat pokouší se duch
rozmluvám bohů...*

GA 147